Dosar nr. 4-17/2026 4-26011627-38-4-02022026

H O T Ă R Â R E

În numele Legii

03 martie 2026 **or. Rezina**

Judecătoria Orhei, sediul Rezina
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefier Doina Condrea
Cu participarea:
Făptuitoarei Tatiana Bîrca
Reprezentantului legal al victimei minore Tatiana Toma
În lipsa:
Agentului constatator Ana Furtuna

examinând în ședință de judecată publică, în limba de stat, cauza contravenţională iniţiată de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliţie Rezina, Ana Furtuna în privinţa Tatianei Bîrca, născută la *****, IDNP *****, domiciliată în r-l Rezina s. *****, pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 63 alin. (2) din Codul contravențional,

CONSTATĂ:

Făptuitoarea Bîrca Tatiana nu și-a îndeplinit obligațiunile de educare și instruire a copilului minor *****, a.n. *****, prin faptul că, ultimul la data de 14 ianuarie 2026 la pauza dintre ore la IP Liceul Teoretic ”Ion Creangă” din s. Cuizăuca,r-l Rezina l-a agresat fizic pe colegul său, minorul ***** astfel cauzându-i conform raportului de constatare medico-legală leziuni, ce se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Acțiunile făptuitoarei de către agentul constatator au fost încadrate în baza art. 63 alin. (2) din Codul contravenţional, potrivit căruia constituie contravenţie *îndeplinirea necorespunzătoare de către părinţi a obligaţiilor de întreţinere, de educare şi de instruire a copilului, acțiuni, dacă au avut săvîrşirea de către acesta a unei fapte socialmente periculoase.*

Agentul constatator al Inspectoratului de Poliție Rezina, Ana Furtuna fiind citată legal, în ședința de judecată nu s-a prezentat, însă a depus o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa. Astfel audiind poziția participanților la proces, a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Făptuitoarea Bîrca Tatiana în şedinţa de judecată şi-a recunoscut vinovăţia și a solicitat să fie pedepsită cât mai blând.

Reprezentantului legal Toma Tatiana al victimei minore în ședința de judecată a declarat, că, a data de 14 ianuarie 2026 în jurul orei 12:30, a fost telefonată de către directorul Liceului Teoretic ”Ion Creangă” din sat. Cuizăuca - Duca Larisa și a fost chemată la cabinetul medical. Cînd a ajuns în cabinetul medical băiatul său Toma Vladimir stătea culcat, era murdar de sânge și asistenta medicală îi acorda primul ajutor medical. Fiul ei i-a spus că el împreună cu ***** veneau de la cantină, însă ***** dorea să îl spele cu zăpadă, la ce fiul ei nu a dorit și la împins pe *****. Astfel ***** din furie l-a lovit pe băiatul său cu pumnul în regiunea nasului. Menționează că, ***** frecventează ceva lupte și dint-o singură

lovitură i-a cauzat o traumă considerabilă. Nu are careva pretenţii materiale sau morale, iar sancţiunea o lasă la discreţia instanţei de judecată.

Verificând materialele cauzei contravenţionale şi procesul verbal cu privire la contravenţie sub aspectul îndeplinirii condiţiilor de fond si de formă prevăzute de lege pentru valabilitatea sa în coroborare cu expunerile agentului constatator la materialele dosarului contravenţional, instanţa de judecată reţine următoarele.

În drept, în conformitate cu art. 8 alin. (2) din Codul contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

Conform art. 440 alin. (1) din Codul contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 1) lit. b) din Codul contravenţional, instanţa judecă cauzele contravenţionale prevăzute la art. 61, **63-66**, 316-318[1], 320, 336 din acelaşi cod.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 400 alin. (4) şi (5) din Codul contravenţional, contravenţiile prevăzute la articolele 63-65 se constată de către angajaţii subdiviziunilor subordonate Ministerului Afacerilor Interne care exercită atribuţiile poliţiei, iar procesele verbale cu privire la contravenţiile prevăzute la articolele 63-65 se remit spre examinare în fond instanţei de judecată competente.

Prevederile art. 442 alin. (1) din Codul contravenţional stipulează, că procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

În conformitate cu prevederile art. 458 alin.(1) Cod Contravenţional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Din perspectiva capitolului IV din Cartea I al Codului contravenţional, instanţa de judecată evidenţiază că sancţiunile administrative nu privesc un grup de persoane, ci se adresează tuturor cetăţenilor în vederea realizării scopului preventiv şi represiv al sancţiunii, iar potrivit art. 38 alin. (4) din legea citată, arestul contravenţional poate fi aplicat şi în cazul neexecutării intenţionate a unei alte sancţiuni contravenţionale, ceea ce conferă faptei natura penală.

Astfel, în materie contravenţională au fost recunoscute garanţiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce priveşte dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (a se vedea *Ziliberberg împotriva Moldovei*, § 35, din 01 februarie 2005; *Angel împotriva României*, § 52, din 04 octombrie 2007 sau *Ozturk împotriva Germaniei* din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravenţionala desfăşurată în faţa instanţei de judecată revine în primul rând

organului constatator şi, în condiţiile în care acesta face dovada vinovăţiei, făptuitorul urmează să-şi probeze nevinovăţia.

În asemenea situaţie, în vederea respectării garanţiilor sus indicate, instanţa de judecată va verifica legalitatea şi temeinicia procesului verbal cu privire la contravenţie cu seria și nr. MAI06 367424 (7238056990104443) din 28.01.2026.

Sub aspectul legalităţii procesului verbal cu privire la contravenţie, instanţa de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părţi, cât si din oficiu de către instanţă întru asigurarea respectării principiului legalităţii si dreptăţii, consacrate expres în art. 5 si 7 din Codul contravenţional.

Legea contravenţională prevede redactarea procesului verbal cu privire la contravenţie într-o anumită forma *„ad validitatem”*, cu respectarea tuturor prescripţiilor legale de fond şi de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit, iar în acest context, respectarea exigenţelor legale prevăzute la art. 443 al Codului contravenţional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenţie prin prisma art. 445 al Codului contravenţional.

Aşadar, instanța de judecată reține că, procesul verbal a fost întocmit și perfectat în prezenţa făptuitoarei, cu specificarea drepturilor și obligațiilor prevăzute de art. 384, 387 și 448 din Codul contravențional, precum și decizia de remitere pentru examinare conform competenței în instanţa de judecată, în temeiul art. 395 din acelaşi cod.

La fel, este consemnat dreptul de a solicita un interpret sau de a-şi prezenta obiecţii şi probe suplimentare, neutilizat de făptuitor în condiţiile lipsei de necesitate, din care nu denotă alte aspecte privind nulitatea absolută a procesului verbal cu privire la contravenţie.

Subsecvent, din cercetarea actului menționat, instanța constată că agentul constatator a respectat prevederile art. 443 alin. (1) lit. a)-h) din Codul contravenţional şi a inserat data (ziua, luna, anul), ora şi locul încheierii, calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorităţii pe care o reprezintă; numele, prenumele, domiciliul, ocupaţia persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, datele din buletinul ei de identitate sau, după caz, din alt act care stabileşte identitatea persoanei, fapta contravenţională, locul şi timpul săvârşirii ei, circumstanţele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecinţelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenţie; încadrarea juridică a faptei, norma materială contravenţională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenţiei; menţiunea prin semnătură despre aducerea la cunoştinţa persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional a drepturilor şi obligaţiilor lor prevăzute la art.384 şi 387, obiecţiile şi probele pe care persoana în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional le aduce în apărarea sa, iar decizia de remitere a cauzei este stipulată clar şi descifrabil.

Totodată, agentul constatator a descris în conținutul actului fapta contravențională, formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite, argument prin care instanţa nu a constatat incertitudini la descrierea faptei şi persoanei, dar în privinţa temeiniciei acesteia se va expune *infra*.

Mai mult ca atât, făptuitoarea a avut suficient termen pentru a-şi prezenta probele în apărarea sa şi i s-a oferit dreptul să explice poziţia sa cu referire la învinuirea adusă în instanţa de judecată.

În acelaşi context, instanța reiterează că procesul verbal cu privire la contravenție, în sensul art. 442 Cod Contravențional, este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul, iar procesul verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a *probelor acumulate*, în *prezența* făptuitorului sau în absența lui, or, în atare circumstanţe, se concluzionează că, în procesul verbal cu privire la contravenție este necesar de a fi descrisă fapta, în așa fel ca învinuirea formulată să fie clară făptuitorului.

Respectiv, instanţa consideră că a fost respectat integral art. 443 din Codul contravențional la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție, încheiat de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Rezina Ana Furtuna, neexistând cazuri de nulitate absolută, care ar putea fi invocate din oficiu, iar în consecință, instanța constată că forța probantă a actului prezentat în instanţă nu a fost înlăturată, el bucurându-se în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie instituită de lege în favoarea sa.

Prin urmare, instanţa notează că chiar dacă s-ar atesta prezența unor erori materiale exprimate prin greşeli ortografice, sau anumite omisiuni procesuale, în acest caz nu au fost stabilite circumstanţe de fapt şi de drept care ar afecta grav drepturile persoanei acuzate şi respectiv fondul cauzei pendinte, or în accepţiunea instanţei acestea ar fi irelevante sau insignifiante, fără să aducă atingere gravă unor garanţii stipulate de lege în favoarea persoanei în privinţa căreia a fost întocmit procesul verbal cu privire la contravenţie.

Sub aspectul temeiniciei procesului verbal cu privire la contravenţie, instanţa concretizează că dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată şi de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută, rezultă cert din art. 375 alin. (1) al Codului contravenţional, potrivit căruia, persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

Totodată, instanţa evidenţiază că forţa probantă a proceselor verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanţa fiecărui mijloc de probă, însă instanţa are obligaţia de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează şi apreciază probatoriul (cauza *Bosoni împotriva Franţei*, hotărârea din 7 septembrie 1999).

În această ordine de idei, instanţa remarcă că făptuitoarea Bîrca Tatiana este învinuită de comiterea contravenţiei prevăzute de art. 63 alin. (2) din Codul contravenţional.

Respectiv, cu privire la starea de fapt fixată de agentul constatator în procesul-verbal de contravenţie şi în corespundere cu art. 425 alin. (2), (3), (4), (5) al Codului contravenţional, instanţa de judecată reţine că acuzarea şi-a susţinut poziţia prin următoarele probe:

-procesul-verbal cu privire la contravenţie cu seria şi numărul MAI06 367424 (7238056990104443) din 28.01.2026*,* încheiat de către agentul constatator, prin care ultimul a constatat fapta prejudiciabilă, statuând asupra vinovăţiei Bărca Tatiana;

-informaţie telefonică din 14.01.2026, prin care se consemnează, că minorul ***** a.n. *****, a fost lovit în regiunea capului cu pumnul de alt copil;

-plângere depusă de Toma Tatiana, prin care solicită luarea măsurilor cu *****, care l-a agresat fizic pe feciorul minor Toma Vladimir;

-proces-verbal privind actele de constatare din 14.01.2026, în care se menţin declarațiile lui Tacu Nina;

-proces-verbal privind actele de constatare din 14.01.2026, care reţin declarațiile lui Ducin Zinaida;

-proces verbal de audiere a victimei din 14.01.2026, prin care se consemnează declarațiile lui Toma Vladimir;

-proces-verbal privind actele de constatare din 14.01.2026, în care se mențin declarațiile lui Toma Tatiana;

-ordonanță privind dispunerea constatării medico-legale din 14.0.2026;

-proces-verbal privind actele de constatare din 14.01.2026, în care se reține declarațiile Tatianei Bîrca;

-proces verbal de audiere a martorului minor din 13.01.2026, care mențin declarațiile lui *****;

-informaţie telefonică din 14.01.2026, prin care se consemnează, că la data de 14.01.2026 de către SAMU a fost adus minorul ***** a.n. **********, cu d-za fractura osului nazal;

-raport de constatare nr. 202626P0007 din 19.01.2026, prin care se menține, că la minorul Toma Vladimir s-a constatat fractura osului nazal, echimoze pe față, ce determină dereglarea sănătății de scurtă durată, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății;

-proces-verbal de audiere a persoanei în privința căreia a fost pornit proces contravențional din 28.01.2026, reținând declarațiile lui Bîrca Ttaiana.

Instanța subliniază astfel că, fapta contravențională săvârșită de către făptuitoare a fost constatată personal de agentul constatator și a fost inserată în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria şi nr. MAI06 367424 (7238056990104443) din 28.01.2026.

Din analiza actului menționat, care în situația relatată *supra* și în condițiile art. 425 alin. (2) – (5) din Codul contravențional constituie o probă pertinentă și concludentă cazului, instanța a stabilit cu certitudine că, Bîraca Tatiana nu și-a îndeplinit obligațiunile de educare și instruire a copilului minor *****, a.n. *****, prin faptul că, ultimul la data de 14 ianuarie 2026 la pauza dintre ore la IP Liceul Teoretic ”Ion Creangă” din s. Cuizăuca,r-l Rezina l-a agresat fizic pe colegul său, minorul ***** astfel cauzându-i conform raportului de constatare medico-legală leziuni, ce se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

De altfel, fiind audiată Bîrca Tatiana, şi-a recunoscut vina în comiterea contravenţiei incriminate privind instruirea şi educarea necorespunzătoare a fiului său, asumându-şi obligaţia în viitor de a asigura o comunicare eficientă cu copilul.

Prin urmare, din probele enunţate, denotă că Bîrca Tatiana a comis fapta constatată, adică a asigurat o educaţie necorespunzătoare copilului, care a agresat fizic alt minor.

În argumentarea tezelor, instanţa notează că reieșind din at. 8 alin. (2) al Legii privind drepturile copilului nr370 din 30.11.2023, răspunderea pentru creşterea copilului şi pentru asigurarea dezvoltării acestuia le revine în primul rând părinţilor sau, după caz, reprezentanţilor legali/responsabililor legali ai acestuia. Ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea, educarea şi întreţinerea copilului.

Iar art.32 al Legii menționate supra prevede că, încălcarea prevederilor prezentei legi atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravenţională sau penală, în conformitate cu legislaţia.

În subsidiar, instanța mai statuează că Convenţia ONU privind drepturile copilului prevede în art.18 alin.(1) că statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au responsabilităţi comune pentru creşterea şi

dezvoltarea copilului, iar părinţii sau, după caz, reprezentanţii săi legali, sunt principalii responsabili de creşterea şi dezvoltarea copilului, aceştia trebuind să acţioneze, în primul rând, în interesul suprem al copilului.

La rândul său, conform art. 53 alin. (2) din Codul familiei, *părinţii* poartă răspundere, prevăzută de legislaţie, pentru neîndeplinirea sau *îndeplinirea necorespunzătoare* a obligaţiilor de îngrijire şi *educaţie* a copilului.

Respectiv, potrivit art. 60 alin. (1) şi (2) din acelaşi cod, părinţii au dreptul şi sânt obligaţi să-şi educe copiii conform propriilor convingeri, indiferent de faptul dacă locuiesc împreună sau separat, dar tot ei poartă răspundere pentru dezvoltarea fizică, intelectuală şi spirituală a copiilor şi au prioritate la educaţia lor faţă de oricare alte persoane.

În aceste condiţii, instanţa notează că anume părintele urma să vegheze activităţile copilului, mediul său social, grupurile de interese, frecvenţa şcolii şi timpul petrecut extraşcolar, la caz însă fiind neglijate de către mama Bîrca Tatiana a acestor obligaţii.

De altfel, în accepţia instanţei, obligaţia de întreţinere a copiilor minori de către părinţi este o obligaţie primordială a membrilor de familie între care pot exista anumite raporturi de întreţinere, iar aceasta se datorează faptului că copiii minori sunt temporar incapabili să-şi asigure de sine stătător existenţa, mai mult ca atât, aceştia necesită a fi *educaţi şi învăţaţi* de a-şi satisface pe viitor, adică la atingerea vârstei de majorat, existenţa proprie.

Această obligaţie derivă din teza că familia reprezintă pentru el, la o scară primordială, o imagine a societăţii în care va trebui cândva să se integreze şi tot ea va lasa amprenta adâncă asupra personalităţii copilului orientând în partea viaţa sa, iar *a contrario*, în cazul neglijării obligaţiilor de intruire şi de educare a copilului la vârsta nominalizată, urmările se idetifică ulterior cele mai deseori în acţiuni delincvente etc.

În continuare, conform jurisprudenţei relevante a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăţia inculpatului prin adoptarea unor soluţii motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil: …în cazul în care instanţele judecătoreşti naţionale se abţin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părţii care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susţinere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil. (*Ruiz Torija împotriva Spaniei*, 9 decembrie 1994, § 29; *Papon împotriva Franţei (nr. 2)*, dec., 15 noiembrie 2001; *Boldea împotriva României*, 15 februarie 2007, § 30).

În acest context, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin probele anexate la dosar și apreciate de instanțe, iar instanța reține că încheierea procesului verbal şi adoptarea deciziei de sancţionare este una temeinică, iar fapta contravențională imputată făptuitorului a fost stabilită în acest caz, prin probe acumulate, care indică unanim în privinţa aceleiaşi versiuni de acuzare, pe când făptuitoarea la fel a expus poziţia de recunoaştere a vinei în procesul verbal cu privire la contravenţie, chiar dacă nu s-a prezentat în şedinţă de judecată.

În aceste condiţii, instanţa statuează în afara oricăror dubii, că într-adevăr fapta incriminată a avut loc, fiind comisă cu bună-ştiinţă şi respectiv cu vinovăţie de către Bîrca Tatiana , iar astfel, probele apreciate fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, coroborează între ele, se completeze unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert comiterea contravenției imputate acesteia, care se încadrează în limitele laturii obiective a contravenţiei prevăzute la articolul 63 alin. (2) a Codului contravenţional.

Pe lângă aceasta, instanța nu a determinat alte circumstanțe prevăzute în art. 441 al Codul contravențional, care ar înlătura răspunderea contravențională.

Potrivit art. 7 din Codul contravențional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod, iar conform prevederilor art. 41 alin. (1), (2) din acelaşi cod, sancţiunea contravenţională se aplică în funcţie de caracterul şi de gradul prejudiciabil al contravenţiei, de caracteristica persoanei şi de circumstanţele atenuante şi agravante, iar faţă de persoana a cărei vinovăţie este dovedită se aplică o sancţiune echitabilă, în limitele şi în conformitate cu dispoziţiile codului contravenţional.

La caz, circumstanțe atenuante și circumstanţe, care ar agrava răspunderea făptuitoarei, nu au fost reținute.

Respectiv, *sub aspectul individualizării pedepsei*, instanța de judecată precizează că, va fi administrată în limitele impuse de art. 30 alin. (2) din Codul contravențional și în limitele stabilite de art. 63 alin. (2) din Codul contravențional, or în conformitate cu art. 22 din Constituția Rep. Moldova, nu se va aplica nici o pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos, iar la momentul comiterii şi în prezent, contravenţia incriminată prevederea o sancţiune *cu amendă de la 9 la 18 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 40 la 60 de ore.*

Instanța de judecată mai evidențiază că orice sancțiune juridică, inclusiv cea contravențională, nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc de reglare a raporturilor sociale, de formare a unui spirit de responsabilitate, iar pentru aceasta nu este nevoie ca în toate cazurile sa se aplice sancțiunea maximă, or sancțiunile juridice constituie nu mijloace de răzbunare a societății, ci de prevenire a săvârșirii faptelor ilicite și de educare a persoanelor vinovate.

La fel, conform art. 37 alin. (3) din Codul contravenţional, munca neremunerată în folosul comunităţii poate fi aplicată doar persoanelor care acceptă să execute o asemenea sancţiune, cu excepția contravenției prevăzute la art. 78^1, pentru care acordul persoanei nu este necesar.

În aceste context, instanţa va ţine cont de atitudinea făptuitoarei, care şi-a expus poziţia faţă de acuzaţia adusă, de împrejurările săvârşirii faptei astfel cum a fost reţinută de către instanţă, de comportamentul făptuitoarei la momentul constatării faptei şi de faptul că în ședința de judecată făptuitoarea și-a recunoscut vina, invocând că va lua măsuri de educare și instruire a copilului minor, de necesitatea prevenirii în viitor a unor fapte similare, precum şi faptul că nu se atestă la materialele cauzei informaţii privind alte antecedente penale sau contravenţionale.

În baza celor enunțate *supra*, având în vedere circumstanțele cauzei, instanța de judecată constată vinovăția lui Bîrca Tatiana în comiterea contravenției prevăzute de art. 63 alin. (2) din acelaşi cod și îi aplică făptuitoarei o sancțiune sub formă de amendă în cuantumul de 15 unităţi convenţionale, după cum statuează imperativ sancţiunea normei speciale şi care reprezintă echivalentul sumei de 750 lei.

De-asemenea, instanţa va informa pe Bîrca Tatiana că în conformitate cu prevederile art. 34 alin. (3) din Codul contravenţional, aceasta va fi în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plăteşte în cel mult 3 zile lucrătoare de la data aducerii la cunoştinţă a deciziei de aplicare a sancţiunii contravenţionale, iar în acest caz se consideră că sancţiunea amenzii este executată integral, cu excepţia cazului în care a fost contestată decizia de

aplicare a sancţiunii contravenţionale şi contravenienta nu şi-a retras cererea de contestare a deciziei, emisă asupra cauzei contravenţionale, până la cercetarea judecătorească.

În conformitate cu prevederile art.383 alin. (1) Cod contravențional, cheltuielile de administrare și de conservare a probelor, de retribuire a apărătorului, alte cheltuieli aferente procesului contravențional se suportă de contravenient, dacă a fost aplicată o sancțiune contravențională, în modul stabilit de legislație. Plata cheltuielilor judiciare se efectuează în conformitate cu art. 229 din Codul de procedură penală.

Conform prevederilor art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală cheltuieli judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Potrivit alin. (3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Luând în considerare prevederile art. 229 alin. (1) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

În speță, agentul constatator nu a indicat în sarcina cui să fie puse cheltuielile judiciare suportate de către stat, pentru întocmirea raportului de constatare nr. 202626P0007 din 19.01.2026.

Astfel, deoarece în rezultatul întocmirii raportului de constatare nr. 202626P0007 din 19.01.2026 de către stat, au fost suportate cheltuieli judiciare în mărime totală de 448 lei, instanța consideră necesar de a le încasa din contul contravenientei.

În conformitate cu prevederile art. 34, 395, 400 alin. (5), 443, 452-458, 460 şi 462-463 din Codul contravențional, instanţa de judecată,

HOTĂRĂȘTE:

Se recunoaşte vinovată Bîrca Tatiana în comiterea contravenției prevăzute de art. 63 alin. (2) din Codul contravențional și i se aplică acesteia o sancțiune cu amendă în cuantum de 15 (cincisprezece) unităţi convenţionale, care reprezintă echivalentul sumei de 750 (șapte sute cincizeci) lei.

Se explică lui Bîrca Tatiana că, în conformitate cu art. 34 alin. (3) din Codul contravențional, este în drept să achite jumătate în amenda stabilită, dacă o plăteşte în cel mult 3 zile lucrătoare de la data aducerii la cunoştinţă a deciziei de aplicare a sancţiunii contravenţionale, iar în acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se încasează din contul contravenientei Bîrca Tatiana în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 448 (patru sute patruzeci și opt) lei.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 (cincisprezece) zile, la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina.

Președintele ședinței,
judecătorul /semnătura/ **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**